

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31CoCsp/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122307847
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6122307847.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. XX, D. E., zastúpenému splnomocnencom: WEBBER LEGAL, s. r. o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, Prešov, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 5.353,52- eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 6Csp/31/2022-118 zo dňa 16. februára 2023 – v časti zastavujúceho výroku, vyhovujúceho výroku a výroku o trovách konania, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalovaného voči zastavujúcemu výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a .

II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania r u š í a vec súdu v r a c i a v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvou výrokovou vetou konanie v časti o zaplatenie sumy 500 eur spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania zastavil (ďalej len „zastavujúci výrok“). Druhou výrokovou vetou uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.800,59 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (ďalej len „vyhovujúci výrok“), treťou výrokovou vetou vo zvyšku žalobu zamietol (ďalej len „zamietajúci výrok“) a štvrtou výrokovou vetou priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,46 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku (ďalej len „výrok o trovách konania“).

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka; ust. § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), ako i ust. § 3 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

3. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že nakoľko žalobca využil v konaní svoje dispozičné právo a vzal žalobu späť v časti o zaplatenie pohľadávky vo výške 500,- eur spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania, súd konanie podľa § 145 ods. 2 CSP v tejto časti zastavil, teda predmetom konania zostala suma 4.853,52 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver zo dňa 19.12.2019, uzavreli žalobca ako veriteľ a žalovaný ako spotrebiteľ a dlžník podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v platnom znení zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom bol úverový rámec vo výške 400,- eur s ročnou percentuálnou

mierou nákladov 28 %. Mesačná splátka bola dohodnutá vo výške 2,93 % z výšky úverového rámca. Zmluvné strany sa ďalej dohodli, že ročná úroková sadzba predstavuje 24,90 %, frekvencia splátok je v 20. deň v mesiaci a celková čiastka splatná spotrebiteľom je 453,96 eura. Listom zo dňa 29.4.2021 žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 6.769,20 eura, a to najneskôr do 15 dní od spísania tejto výzvy. Podľa výpisu čerpania splátok a úhrad žalovaný čerpal celkovo sumu 6.410,62 eura a uhradil do zosplatnenia pohľadávky sumu 1.910,03 eura a následne v dňoch 4.8.2021, 6.9.2021, 4.11.2021, 3.12.2021 sumy 400,- eur, 200,- eur, 300,- eur, 300,- eur. Spolu uhradil sumu 3.110,03 eura. Po podaní žaloby žalovaný ďalej uhradil 500,- eur. Posúdením postavenia účastníkov zmluvného vzťahu, súd uzavrel, že ide o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle ust. § 52 ods. 1 OZ a zároveň o spotrebiteľský úver v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z.

4. Súd prvej inštancie po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že táto neobsahuje niektoré základné náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. d), h), i) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, preto žalobca nie je oprávnený zo zmluvy vyžadovať okrem istiny poskytnutého úveru aj iné plnenia ako úroky aj poplatky obsiahnuté v zmluve, nakoľko poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov. Zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Poukazujúc na tabuľku zverejnenú na internetovej stránke Národnej banky Slovenska, ktorá obsahuje priemerné úrokové miery z úverov bánk, kde bola v mesiaci december 2019 priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľných úveroch poskytovaných domácnostiam 4,28 %, mal súd za to, že dohodnutá výška úrokovej sadzby 24,90 % prevyšuje (5,82-násobne) mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia zmluvy, teda ide v zmysle § 39 OZ o absolútne neplatný právny úkon a v zmluve tak absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. Zmluva neobsahuje ani presnú výšku toho ktorého nároku tak, ako to má na mysli § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. Spotrebiteľ má právo na informácie o tom, v akej sume splatil samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške platí úroky. V danom prípade takýto údaj v zmluve absentuje. Zmluva stanovuje RPMN 28 %. Podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN na portáli finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR predstavuje RPMN 0 % (12 mesiacov x 11,72 eura, t.j. 140,64 eura pri celej výške úveru 400,- eur - body 30 až 34 zmluvy). V zmluve je tak nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. Pre absenciu uvedených náležitostí zmluvy treba považovať tento spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov, ako to vyplýva zo zákonného ustanovenia § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy. Žalobca poskytol žalovanému revolvingový úver, pričom pred poskytnutím úveru nemal hodnoverným spôsobom preukázaný príjem žalovaného, výdavky žalovaného, jeho rodinný stav a iné, teda nemal preukázanú schopnosť žalovaného splácať požadovaný úver riadne a včas. Aj táto skutočnosť spôsobuje, že úver je bez úrokov a poplatkov podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vychádzajúc z uvedeného je potom žalovaný povinný vrátiť žalobcovi hodnotu toho, čo mu žalobca poskytol bez akéhokoľvek navýšenia a po odpočítaní toho, čo už zaplatil. Preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť istinu z titulu poskytnutého úveru po odpočítaní už uhradenej sumy 3.610,03 eura, teda 2.800,59 eura (6.410,62 eura - 3.610,03 eura). V ostatnej časti súd žalobu zamietol.

5. Ďalej súd uviedol, že žalobca zosplatnil úver ku dňu 29.4.2021. Podľa súdu však žalobca nepreukázal, ani z pripojenej zmluvy nevyplýva, že bol oprávnený žiadať zaplatenie celého dlhu pre nezaplatenie niektorej splátky podľa § 565 OZ, v dôsledku čoho súd nepovažoval pohľadávku žalobcu za zosplatnenú. Pokiaľ ide o zosplatnenie pohľadávky žalobca v zmluve uviedol „Za splnenia dohodnutých podmienok (najmä v prípade porušenia Vašich zmluvných povinností) nám musíte celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatnenie úveru). V takom prípade prirastá neuhradený úrok (na ktorý nám vznikol nárok do doby zosplatnenia) a neuhradené úhrady za poistenie a prípadné poplatky k poskytnutej istine“. Takúto formuláciu žalobcu v zmluve súd považoval za vágnu, všeobecnú a málo výpovednú. Nie je z nej zrejmé, že žalobca je oprávnený úver zosplatniť, kedy a za akých podmienok. Žalobca porušil viacero ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. V spojitosti s tým, súd hodnotil konanie žalobcu celkovo ako rozporné s dobrými mravmi s tým, že určité zmluvné ustanovenia napr. ohľadom zosplatnenia úveru, RPMN, sú zjavne neurčité a obsahovo nejasne formulované. Čo sa týka úverových podmienok žalobcu, v zmluve je síce odkaz na tieto podmienky, avšak takýto odkaz sám o sebe nie je dostačujúci, nakoľko súd nemal preukázané, že žalovaný tieto úverové podmienky podpísal alebo sa s nimi oboznámil. Súd nemal ani preukázané, že tieto úverové podmienky boli súčasťou uzatvorenej zmluvy. Z predložených listinných dôkazov vyplynulo, že žalovaný podpísal len zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ potom ide o splatnosť jednotlivých splátok, táto nebola v zmluve dohodnutá, ani ju nemožno vyvodiť z výpisu čerpania

splátok. V zmluve absentuje jasná formulácia, že splátka je splatná v určitý konkrétny deň v mesiaci. Uvádza sa len „frekvencia splátok“, pričom aj v tomto prípade ide opätovne o zmluvné ustanovenie, ktoré je obsahovo nejasne formulované, keď nemožno presne interpretovať obsah tohto pojmu. Nakoľko splátky úveru nie sú splatné, žalobcovi nemožno priznať úroky z omeškania. K vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného súd uviedol, že táto je irelevantná, nakoľko podľa názoru súdu nedošlo k bezdôvodnému obohateniu.

6. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a uviedol, že pokiaľ ide o zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 500,- eur, zastavenie konania v tejto časti procesne zaviniť žalovaný (zaplatením časti dlžnej sumy po podaní žaloby), v dôsledku čoho náhrada trov konania v tejto časti patrí žalobcovi. V časti o zaplatenie sumy 2.800,59 eura s príslušenstvom mal úspech žalobca. Žalovaný bol úspešný v zamietajúcej časti v sume 2.179,36 eura. Žalobca žiadal zaplatiť 5.479,95 eura, čo predstavuje 100 %. Úspešný bol v časti o zaplatenie sumy 3.300,59 eura, teda mal úspech 60,23 %. Neúspešný tak bol v rozsahu 39,77 %. Pomer jeho úspechu a neúspechu predstavuje 20,46 % (60,23 % - 39,77 %). Keďže žalobca mal v konaní prevažujúci čiastočný úspech, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu a neúspechu v rozsahu 20,46 %.

7. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie v rozsahu jeho prvej, druhej a štvrtej výrokovej vety, t. j. voči zastavujúcemu, vyhovujúcemu výroku a výroku a trovách konania z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 2 písm. b/, f/ a h/ CSP). Dôvodil, že pokiaľ ide o jeho odvolanie voči prvému zastavujúcemu výroku napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie opomenul aplikovať ust. § 146 ods. 1 CSP. Poukázal na to, že žalovaný na druhom pojednávaní vo veci samej konanom dňa 20.1.2023 uviedol, že nesúhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby z dôvodov, ktoré žalovaný považuje za vážne, a síce, že žalovaný má za to, že žaloba ako celok je nedôvodná a podľa jeho právneho názoru mala byť zamietnutá v celom rozsahu s tým, že v takom prípade mu bude patriť nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že žalovaný ako spotrebiteľ uhradil tieto platby pravdepodobne v skutkovom a právnom omyle, avšak tieto platby uhradiť nemal. Žalovaný teda celkom jednoznačne s čiastočným späťvzatím žaloby nesúhlasil, a to práve z dôvodov, že pripustenie takéhoto čiastočného späťvzatia žaloby zo strany súdu by malo za následok procesné zavinenie zastavenia konania zo strany žalovaného, čo by malo následne vplyv na otázku nároku na náhradu trov konania, pričom žalovaný mal za to, že žaloba ako celok (teda vrátane časti žaloby o zaplatenie sumy, ktorú čiastočne zbral žalobca späť) je nedôvodná a patrí mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd však takéto späťvzatie pripustil, konanie v časti zastavil, v tejto časti považoval žalovaného za procesne neúspešného - čo bol presne a práve dôvod, pre ktorý žalovaný navrhoval a žiadal, aby súd rozhodol o žalobe ako o celku. Súd však nedal vôbec žiadnu odpoveď na uvedený nesúhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím žaloby a žalovaný sa tak nedozvedá, prečo súd takto rozhodol. Uvedené je porušením práva žalovaného na spravodlivý proces, nakoľko súd nedal odpoveď na podstatnú otázku majúcu vplyv na rozhodnutie vo veci samej, vrátane rozhodnutia o trovách konania. Uvedené rozhodnutie je aj právne nesprávne, nakoľko povinnosť náhrady trov konania zasahuje do majetkovej sféry žalovaného, a teda nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby z dôvodov, že takéto rozhodnutie by zasiahlo do majetkovej sféry žalovaného, je potrebné považovať za taký nesúhlas, ktorý je odôvodnený vážnymi dôvodmi. Žalovaný pritom poukazoval aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej právo na náhradu trov konania patrí medzi majetkové právo chránené Ústavou Slovenskej republiky.

8. Pokiaľ ide o vyhovujúci výrok napadnutého rozsudku, žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nemá nárok na riadne úroky z dôvodu bezúčinnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a za správny považoval tiež záver, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v otázke skúmania bonity žalovaného spotrebiteľa, v dôsledku čoho žalobca nebol oprávnený úver predčasne zosplatiť. Podľa žalovaného je však nesprávny právny záver súdu, že v zmluve nebola dohodnutá splatnosť jednotlivých splátok, ani ju nemožno vyvodiť z výpisu čerpania splátok. Dôvodil, že podľa ust. § 9 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvárania zmluvy platilo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať „výšku, počet, frekvenciu splátok“. V zmluve je pritom uvedené, že výška minimálnej mesačnej splátky je

2,93 % z výšky úverového rámca (11,72 EUR); uvedená suma je vypočítaná z dohodnutého úverového rámca a že frekvencia splátok je 20. deň v mesiaci a že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Zmluvné strany sa teda platne dohodli na výške mesačnej splátky, na frekvencii splátok, ako aj na počte splátok, ktorý (počet) nebolo možné určiť v čase uzatvárania zmluvy, nakoľko zmluva bola dojednaná ako revolvingový úver na dobu neurčitú.

9. Nesprávny bol podľa žalovaného tiež záver súdu o výške plnenia, na ktoré má žalobca nárok. Dôvodil, že zo Zmluvy jednoznačne vyplýva, že výška úverového rámca bola 400 eur. V súdnom konaní žalobca neprodukoval dôkaz, ktorý by preukazoval jeho skutkové tvrdenie o výške úverového rámca vo výške 6.100,- eur. Ak žalobca poskytol žalovanému viac ako bol dohodnutý úverový rámec, neunesol bremeno tvrdenia a následne ani dôkazné bremeno, akým titulom mu poskytol viac ako bol dojednaný úverový rámec (teda či sa jednalo o dar alebo o pôžičku alebo o iný inštitút, aké boli dohodnuté podmienky vrátenia peňazí, napr. splatnosť, ak vôbec existovala povinnosť vrátenia peňazí zo strany žalovaného, a pod.). Uvedené pritom mal žalobca tvrdiť už priamo v žalobe, v neskorších podaniach by uvedené predstavovalo zmenu žaloby (v zmysle ust. § 140 ods. 2 CSP). Súd potom nesprávne uzavrel, že žalovaný je povinný zaplatiť istinu z titulu poskytnutého úveru po odpočítaní už uhradenej sumy 3.610,03 eura, teda 2.800,59 eura (6.410,62 eura – 3.610,03 eura). Súd tak nesprávne zistil skutkový stav, kedy zo zmluvy jednoznačne vyplýva, že výška úverového rámca bola práve vo výške 400,- eur. Z vykonaného dokazovania je pritom zjavné, že žalovaný zaplatil žalobcovi viac, ako bola poskytnutá istina úverového rámca vo výške 400,- eur (žalovaný celkovo uhradil žalobcovi sumu vo výške 3.610,03 eura). Navyše, nesprávny je aj záver súdu o povinnosti úhrady dlžnej sumy v celku. Spotrebiteľský úver bol totiž dojednaný na dobu neurčitú a súd ho považoval správne za neplatne predčasne zosplatnený. Súd mal potom aplikovať platné dojednanie strán o splátkach, ktoré boli dohodnuté na sumu 11,72 eura mesačne, čo znamená, že ku dňu podania žaloby (dňa 29.4.2022) boli splatné splátky od 20.1.2020 do 20.4.2022, teda celkovo 28 splátok á 11,72 eura = 328,16 eura. Ku dňu rozhodnutia súdu (16.2.2023) boli splatné splátky od 20.1.2020 do 20.1.2023, teda celkovo 37 splátok á 11,72 eura = 433,64 eura, čo je zásadne menej, ako žalovaný uhradil žalobcovi (3.610,03 eura). Nesprávny je záver súdu, v zmysle ktorého je námietka premlčania zo strany žalovaného irelevantná, nakoľko podľa názoru súdu nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. V konaní nebol preukázaný právny dôvod, pre ktorý žalobca údajne poskytol žalovanému sumu vo výške vyššej, ako bol dohodnutý úverový rámec 400,- eur, a teda nebolo preukázané, že plnenie, ktoré žalobca poskytol žalovanému nad rámec tejto sumy, malo akýkoľvek právny dôvod. V tomto kontexte žalobca mohol požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia v subjektívnej premlčacej dobe 2 rokov.

10. Žalovaný zároveň napadol výrok o trovách konania, keďže tento nie je vzhľadom na nesprávnosť zastavujúceho a vyhovujúceho výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vecne správny. Žalovaný navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu ako celok zamietne a prizná žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, resp. aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalobca samostatný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalovaného sa písomne nevyjadril.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), v prvom rade dospel k záveru, že odvolanie žalovaného voči prvej výrokovej vete (zastavujúci výrok) napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd konanie v časti o zaplatenie sumy 500,- eur s príslušenstvom zastavil, bolo podané neoprávnenou osobou.

13. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

14. Pokiaľ teda ide o odvolanie žalovaného proti prvej výrokovej vete napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý výrok bol v celom rozsahu v prospech žalovaného, keďže ním bolo konanie proti nemu v časti o zaplatenie sumy 500,- eur s príslušenstvom zastavené, žalovaný nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania voči nemu. Žalovaný v odvolaní namietal, že so zastavením konania v tejto časti nesúhlasil z vážneho dôvodu (146 ods. 1 veta prvá CSP), a to z takého, že napriek tomu, že žalobcovi uhradil predmetnú sumu 500,- eur, má za to, že žaloba mala byť voči nemu zamietnutá v celom rozsahu. Odvolací súd však má za to, že z uvedených dôvodov nie je daný vážny dôvod nesúhlasu žalovaného s čiastočným zastavením konania. Žaloba žalobcu bola v predmetnej právnej veci podaná

na Okresný súd Banská Bystrica dňa 29.4.2022 (č. I. 26). Podľa skutkových tvrdení žalobcu (podanie zo dňa 12.1.2023, č. I. 103 spisu) uhradil žalovaný predmetnú sumu 500,- eur tak, že dňa 26.4.2022 uhradil sumu 300,- eur, dňa 4.5.2022 uhradil sumu 100,- eur a dňa 5.5.2022 uhradil sumu 100,- eur. Suma 300,- eur tak bola žalovaným uhradená ešte pred podaním žaloby vo veci samej, zvyšných 200,- eur bolo uhradených síce po podaní žaloby, avšak pred tým, ako bol žalovanému doručený pôvodne vydaný platobný rozkaz spolu so žalobou. Tvrdenie žalovaného, že konal v skutkovom alebo právnom omyle je podľa súdu účelové a ničím bližším nepodložené. Pokiaľ žalovaný sumu 500,- eur žalobcovi dobrovoľne uhradil, bolo dôvodným, aby žalobca v tejto časti zobral žalobu späť, pretože dobrovoľným plnením zo strany žalovaného, sa žalobca v tejto časti domohol uplatneného nároku (v časti ešte pred podaním žaloby), preto nebolo dôvodným, aby v tejto časti na podanej žalobe trval, táto by musela byť v predmetnej časti zamietnutá, čo by znamenalo žalobcov čiastočný neúspech. Je nesporné, že žalobca sa zaplatením sumy 500,- eur zo strany žalovaného domohol svojho nároku, preto nebolo dôvodným o tejto časti nároku viac súdom z hľadiska hmotného práva rozhodovať. Tvrdenie žalovaného, že nesúhlas so späťvzatím žaloby bol dôvodný preto, lebo žaloba mala byť podľa neho zamietnutá v celom rozsahu neobstoí, pretože by to pre žalovaného v predmetnom konaní nemalo žiaden význam, keďže sumu 500,- eur už žalobcovi zaplatil avšak si potom voči žalobcovi v konaní neuplatnil žiadne vlastné nároky formou procesnej obrany alebo vzájomnej žaloby. Zastavením konania v tejto časti zároveň nie je vylúčené, aby si žalovaný prípadné svoje nároky voči žalobcovi uplatnil následne v samostatnom konaní. Dobrovoľná úhrada sumy 500,- eur žalovaným samozrejme má vplyv na rozhodnutie o trovách konania, kde otázku zavinenia zastavenia konania súd skúma iba z procesného hľadiska (nie hmotnoprávneho), teda či sa žalobca domohol uplatneného nároku, v ktorom prípade platí, že trovy konania tu zaviniť žalovaný. Tu však odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti, že v predmetnej veci je podstatné sa zaoberať aj tým, kedy došlo k úhrade danej sumy 500,- eur, keď je zrejme, že suma 300,- eur bola žalovaným uhradená (26.4.2022) ešte pred podaním žaloby (29.4.2022), teda v tejto časti bola žaloba zrejme voči žalovanému bezdôvodne podaná. Keďže však vo vzťahu k prvej výrokovej vete napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie v časti zastavené, nedošlo k rozhodnutiu v neprospech žalovaného, odvolaciemu súdu nezostávalo iné, ako s použitím ust. § 386 písm. b) CSP odvolanie žalovaného voči zastavujúcemu výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako podané neoprávnenou osobou odmietnuť.

15. Pokiaľ ide o zvyšnú časť odvolania žalovaného, t. j. jeho odvolanie voči vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách rozsudku súdu prvej inštancie, krajský súd po zistení, že odvolanie žalovaného bolo v tejto časti podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v týchto častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťa (§ 355 ods. 1 a § 357 písm. m/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a výroku o trovách konania zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP) a v zrušenom rozsahu vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

16. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 2.800,59 eura ako zvyšnej nesplatené istiny úveru vyhovel dôvodiac, že žalovaný na základe poskytnutého revolvingového úveru čerpal celkom sumu 6.410,62 eura, pričom žalobcovi zaplatil sumu iba 3.610,03 eura, pričom súd dospel tiež k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov, medzi stranami zmluvy nebola platná dohoda o možnosti zosplatenia úveru v zmysle ust. § 565 OZ, teda žalobca nebol oprávnený žiadať zaplatenie celého dlhu pre nezaplatenie niektorej splátky a zároveň tiež, že splatnosť jednotlivých splátok nebola v zmluve dohodnutá, splátky úveru nie sú splatné a námietku premlčania vznesenú žalovaným súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný v podanom odvolaní nesúhlasil so závermi súdu, že splatnosť jednotlivých splátok nebola v zmluve dohodnutá (poukazyval na bod 32. a 35. zmluvy, kde sa strany

dohodli na minimálnej výške mesačnej splátky 2,93 % z výšky úverového rámca (11,72 eura) a frekvencii splátok (20. deň v mesiaci), namietal nesprávny záver súdu o výške priznaného plnenia (keď dôvodil, že súd dospel k nesprávnemu záveru o dohodnutej výške úverového rámca 6.100,- eur, pretože podľa zmluvy bola dohodnutá výška úverového rámca 400,- eur, teda nie je zrejmé, akým titulom žalobca poskytol žalovanému plnenie nad sumu 400,- eur), dôvodil, že je nesprávny záver súdu o povinnosti úhrady dlžnej sumy ako celku, keď podľa žalovaného mal vychádzať zo splatnosti jednotlivých splátok a tiež dôvodil, že je nesprávny záver súdu aj v otázke premlčania práva žalobcu.

17. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie dospel k záveru, že napriek jeho rozsiahlosti nie je rozhodnutie súdu prvej inštancie dostatočne odôvodnené, je nepreskúmateľné, nezrozumiteľné a vnútorne rozporné.

18. Predovšetkým napriek obrane žalovaného vznesenej už pred súdom prvej inštancie, že dohodnutá výška úverového rámca v zmysle zmluvy bola iba 400,- eur, teda ak sa žalobca domáha zaplatenia vyššej sumy, táto nie je krytá predloženou úverovou zmluvou, resp. nie je zrejmy titul, ktorým si žalobca sumu nad rozsah 400,- eur uplatňuje, tak súd prvej inštancie sa s touto námietkou žalovaného v napadnutom rozhodnutí vôbec nevysporiadal, neuvádza, ako dospel k záveru o výške úverového rámca 6.100,- eur, uviedol iba toľko, že žalovanému bola poskytnutá suma celkom 6.410,62 eura, ktorú je povinný vrátiť. Potom je nepreskúmateľné konštatovanie súdu v bode 24. odôvodnenia, že podľa názoru súdu nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, keď súd prvej inštancie skutkovo ani právne dostatočne neodôvodnil, akým titulom/titulmi bol žalovaný povinný vrátiť žalobcovi práve sumu celkom 6.410,62 eura.

19. Ďalej súd prvej inštancie dospel v napadnutom rozhodnutí k záveru, že žalobca nepreukázal, že je oprávnený žiadať zaplatenie celého dlhu pre nezaplatenie niektorej splátky (§ 565 OZ) a zároveň tiež, že splatnosť jednotlivých splátok nebola v zmluve dohodnutá, preto splátky úveru nie sú splatné, čo by v tom prípade malo smerovať k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu z dôvodu, že bola predčasne podaná (ak dlh nie je splatný), na druhej strane však napriek konštatovaniu súdu o tom, že splátky ani celkový dlh nie sú splatné, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi zistený zvyšok poskytnutej nesplatenej istiny, čo by však v prípade predčasne podanej žaloby neprichádzalo do úvahy.

20. Ďalej je podľa odvolacieho súdu celkom nepreskúmateľný záver súdu prvej inštancie o námietke premlčania vznesenej žalovaným, keď súd prvej inštancie v bode 24. odôvodnenia uviedol „Pokiaľ ide o námietku premlčania zo strany žalovaného, táto je irelevantná, nakoľko podľa názoru súdu nedošlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti, že premlčujú sa nielen práva z bezdôvodného obohatenia, ale v zmysle ust. § 100 ods. 2 OZ sa premlčujú všetky majetkové práva, teda aj právo na zaplatenie istiny z úverovej zmluvy sa premlčuje v príslušných lehotách, preto konštatácia súdu, že nakoľko nejde o bezdôvodné obohatenie, je námietka premlčania irelevantná, je nezrozumiteľná a nedostatočne odôvodnená.

21. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Civilný sporový poriadok upravuje v ustanovení § 220 ods. 2 základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmalá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť.

22. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

23. Treba vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Je však povinný v odôvodnení náležite vyhodnotiť dôkaznú situáciu. Hodnotiacia úvaha súdu nie je svojoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

24. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. Z odôvodnenia sa teda strana má dozvedieť o dôvodoch prijatia, či odmietnutia jej argumentu. Samotné konštatovanie, že argument je irelevantný, nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia. Preto nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/2008). Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

25. Odvolací súd v predmetnej sporovej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 CSP riadne nesplnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite nevyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo ohľadom svojich záverov o splatnosti daného úveru, výšky zostatku nesplatenj istiny úveru a premlčaní práva žalobcu dôsledne neodôvodnil.

26. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

27. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

28. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

29. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

30. Súd sa teda v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnú normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

31. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypořada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo

aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

32. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

33. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

34. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, t. j. v časti vyhovujúceho výroku, ako i v závislom výroku o trovách konania, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia), pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyššie vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať pre vec relevantné dôkazy, a to v prvom rade tie, ktoré sú podstatné pre ustálenie záverov, akým titulom bola žalovanému poskytnutá suma celkom 6.410,62 eura, aká bola splatnosť predmetného úveru a náležite sa vysporiadať aj so žalovaným vznesenou námietkou premlčania; následne zistený skutkový stav vo veci samej opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť.

36. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

37. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).